

I que sigueu felices!

Fa més de vuitanta anys que celebrem el Dia Internacional de la Dona per recordar el camí cap a la igualtat d'oportunitats. En aquest àmbit s'ha avançat -i molt!-, però encara tenim una balança prou desequilibrada. Veiem escenes que ara considerem quotidianes mentre que fa poc temps eren impensables, com una dona que condueix un autobús o un home (a vegades, fins i tot és un futbolista) que plora en una roda de premsa.

Si ens situem en un circuit quotidià podem trobar-nos que anem a fer ioga per millorar la salut, tan física com espiritual, i els homes representen una cinquena part de la classe. Ens apuntem a un curs de poesia per a muscular la matèria gris i resulta que, per cada cinc dones, hi ha dos homes. Anem al teatre, per prendre una dosi de cultura, i la majoria del públic és femení. Què està passant? On són els homes? De què i amb qui parlaran aquestes dones que no paren de fer activitats de millora física, mental i espiritual?

Em respondreu que exagero, que hi poso més pa que formatge, ja que coneixeu homes que participen en aquests tipus d'activitats. I tant que n'hi ha! Jo en tinc -per sort meva- alguns molt a prop i que, per cert, espero i desitjo que no se sentin pas al·ludits en aquest article farcit de preguntes. Però no us fa rumiar que en els circuits culturals hi hagi una marcada presència femenina i, per tant, una certa absència d'homes? Penseu que hi pot haver un desequilibri de creixement personal amb una franja d'edat que generi un desnivell de coneixement entre gèneres? Deixo la pregunta oberta perquè cadascú hi digui la seva.

El que sí que tinc clar, encara que em dolgui profundament, és que hem perdut a una de les primeres feministes de casa nostra, una dona a qui admiro i estimo, un ésser que va vèncer un munt d'estereotips i va situar la presència de la dona en el món empresarial a un nivell excel·lent combinant l'eficiència empresarial amb l'humanisme: la Mercè Pàniker.

La generositat de la Mercè em va permetre casar-me, ara fa uns quinze anys, a casa seva, Can Castells, en un racó privilegiat de Cànoves. Llavors em va obrir les portes, de bat a bat, i em va regalar un *shari* indi. Aquell casament podríem dir que no fou una de les decisions més encertades de la meua vida i així li vaig explicar en divorciar-me pocs anys després. Ara, fa pocs mesos, vaig anar a veure-la per presentar-li el meu home i dir-li que, per fi, he fet sort. Recordo aquesta darrera visita, la darrera vegada que em va agafar la mà entre les seves, amb la saviesa que regalava a cada respir, embolcallant-nos de bondat i amb la mirada va dir-me que estava contenta de veure'm, de veure'm tan a prop de la felicitat.

Li envio un petó ben fort i aprofito per compartir amb vosaltres les paraules que va dir en la seva compareixença al Parlament davant la Comissió sobre els Drets de les Dones l'any 2009:

«La dona ha de conduir la humanitat amb la seva manera, a la seva forma, no imitant en res l'home conquistant, perquè l'amor segueixi, però pensant que no és la riquesa, no és el poder el que busca, sinó la felicitat, la felicitat seva i dels altres. I que sigueu felices!»